

Review Article

An Overview of the Role of Urban Management on the Quality of Higher Education in Iran

Amirhosein Ranjbar¹ , Jalal Azimi Amoli¹

1. Department of Geography and Urban Planning, Islamic Azad University, noor, Iran.
Email: Ranjbar@gmail.com

2. Department of Geography and Urban Planning, Islamic Azad University, noor, Iran.
Email: Ja_azimi46@yahoo.com

* Corresponding Author: Ja_azimi46@yahoo.com

ARTICLE INFO

ABSTRACT

Keywords:

Urban Management
Higher Education
Quality Urban
Development
Educational Planning
University Infrastructure
Institutional
Collaboration

Received:

24 July 2024

Received in revised form:

08 August 2024

Accepted:

19 August 2024

Published:

22 August 2024

Pp.38-50

Background and Objectives: The development and improvement of higher education quality are among the fundamental priorities of educational policymakers in Iran. Urban management, as a key component of local planning and development, can contribute to enhancing higher education quality by providing educational infrastructure, improving urban facilities, facilitating access to essential services, and strengthening institutional interactions. Effective collaboration between urban management authorities and universities can promote optimal resource utilization, expand scientific and research capacities, and improve responsiveness to societal needs. This study aimed to investigate the role of urban management in improving the quality of higher education in Iran and identify effective strategies in this regard.

Methodology: This study employed a systematic review approach. Relevant literature was searched using Persian keywords, including urban management, educational quality, higher education in Iran, students, and faculty members, along with their English equivalents. Searches were conducted in PubMed, Web of Science, Scopus, Google Scholar, ScienceDirect, SID, and Magiran databases. Initially, 24 articles were identified. Following a three-stage screening process and the application of inclusion and exclusion criteria, eight articles were excluded, leaving 16 relevant studies for content evaluation and final analysis. Extracted data were categorized according to urban infrastructure, educational planning, resource allocation, institutional coordination, and higher education service quality.

Results: The findings indicated that urban management can contribute to improving higher education quality through infrastructure development, improved transportation and university accessibility, support for cultural and research facilities, investment facilitation, and stronger collaboration between universities and executive organizations. Furthermore, integrated urban planning, optimal resource allocation, stakeholder participation, and continuous monitoring of development programs were identified as important factors influencing educational service quality.

Conclusion: Urban management can create favorable conditions for improving higher education quality through coordinated policies, supportive infrastructure development, and strengthened university-municipality collaboration. Therefore, developing joint strategic programs between universities and urban management institutions, emphasizing sustainable development and regional needs, is essential.

Citation: Ranjbar, A., & Azimi Amoli, J. (2024). An overview of the role of urban management on the quality of higher education in Iran. *Knowledge and Research in New Higher Education*, 1(2), 16-37.

doi <http://10.22034/NHERK.2023.181118>

Authors retain the copyright and full publishing rights. © Authors.

The Article is Published by Alim-e-Noor Publication Center.

This article is an open access article licensed under

The [Creative Commons Attribution 4.0 International](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/) (CC BY 4.0).

مقاله مروری

مروری بر نقش مدیریت شهری بر کیفیت آموزش عالی ایران

امیرحسین رنجبر^۱ جلال عظیمی آملی^۲

۱. گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد نور، نور، ایران.

۲. گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد نور، نور، ایران.

نویسنده مسئول: Ja_azimi46@yahoo.com

اطلاعات مقاله	چکیده
واژگان کلیدی: مدیریت شهری کیفیت آموزش عالی توسعه شهری برنامه ریزی آموزشی زیرساخت‌های دانشگاهی همکاری نهادی	زمینه و هدف: توسعه و ارتقای کیفیت آموزش عالی از اولویت‌های اساسی سیاست‌گذاران نظام آموزشی ایران محسوب می‌شود. در این میان، مدیریت شهری به‌عنوان یکی از ارکان برنامه‌ریزی و توسعه محلی، می‌تواند از طریق تأمین زیرساخت‌های آموزشی، بهبود امکانات شهری، تسهیل دسترسی به خدمات و تقویت تعاملات نهادی، زمینه ارتقای کیفیت آموزش عالی را فراهم سازد. ارتباط مؤثر میان مدیریت شهری و دانشگاه‌ها می‌تواند به استفاده بهینه از منابع، توسعه ظرفیت‌های علمی و پژوهشی و پاسخ‌گویی بهتر به نیازهای جامعه منجر شود. پژوهش حاضر با هدف بررسی نقش مدیریت شهری در ارتقای کیفیت آموزش عالی ایران و شناسایی راهبردهای مؤثر در این زمینه انجام شد.
تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۰۵/۰۳ تاریخ بازنگری: ۱۴۰۳/۰۵/۱۸ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۰۵/۲۹ تاریخ انتشار: ۱۴۰۳/۰۶/۰۱ صص. ۳۸-۵۰	روش پژوهش: پژوهش حاضر از نوع مرور نظام‌مند است. جستجوی منابع علمی با استفاده از کلیدواژه‌های مدیریت شهری، کیفیت آموزش، آموزش عالی ایران، دانشجو، استاد و معادل‌های انگلیسی آن‌ها در پایگاه‌های اطلاعاتی Web of Science، PubMed، SID، ScienceDirect، Google Scholar، Scopus و Magiran انجام شد. در مرحله نخست، ۲۴ مقاله شناسایی شد که پس از غربالگری سه‌مرحله‌ای و بررسی معیارهای ورود و خروج، ۸ مقاله حذف و ۱۶ مقاله مرتبط برای ارزیابی محتوایی و تحلیل نهایی انتخاب شدند. داده‌های استخراج‌شده بر اساس محورهای زیرساخت‌های شهری، برنامه‌ریزی آموزشی، تأمین منابع، هماهنگی نهادی و کیفیت خدمات آموزش عالی طبقه‌بندی شدند.
	یافته‌ها: یافته‌های حاصل از مرور مطالعات نشان داد مدیریت شهری از طریق توسعه زیرساخت‌های کالبدی و ارتباطی، بهبود حمل‌ونقل و دسترسی به مراکز دانشگاهی، حمایت از امکانات فرهنگی و پژوهشی، تسهیل سرمایه‌گذاری و تقویت همکاری میان دانشگاه‌ها و نهادهای اجرایی می‌تواند در ارتقای کیفیت آموزش عالی نقش‌آفرینی کند. همچنین برنامه‌ریزی یکپارچه شهری، تخصیص بهینه منابع، مشارکت ذی‌نفعان و نظارت مستمر بر اجرای برنامه‌های توسعه‌ای از مهم‌ترین زمینه‌های مؤثر بر بهبود خدمات آموزشی شناسایی شدند.
	نتیجه‌گیری: مدیریت شهری می‌تواند با اتخاذ سیاست‌های هماهنگ، توسعه زیرساخت‌های پشتیبان و تقویت تعاملات دانشگاهی، بستر مناسبی برای ارتقای کیفیت آموزش عالی فراهم سازد. بنابراین، تدوین برنامه‌های مشترک میان دانشگاه‌ها و نهادهای مدیریت شهری، با تأکید بر توسعه پایدار و نیازهای منطقه‌ای، ضروری به نظر می‌رسد.

استناد: رنجبر، امیرحسین و عظیمی، جلال. (۱۴۰۳). مروری بر نقش مدیریت شهری بر کیفیت آموزش عالی ایران. *دانش و پژوهش در آموزش عالی نوین*، ۱۶(۲)، ۳۷-۱۶.

 <https://doi.org/10.22034/nherk.2023.181118>

حق نشر و حقوق کامل انتشار برای نویسندگان محفوظ است. © نویسندگان. این مقاله توسط مرکز انتشارات علیم نور منتشر شده است. این مقاله یک مقاله با دسترسی آزاد است که تحت مجوز Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0) منتشر شده است.

مدیریت شهری تأثیر قابل توجهی بر کیفیت آموزش عالی در ایران دارد (چرخیان، ۱۳۹۸). در زمینه مدیریت شهری، ایجاد فضاهای آموزشی مناسب و توسعه زیرساخت‌های آموزشی می‌تواند بهبود کیفیت آموزش عالی در ایران را تسهیل کند. ایجاد ارتباط بین دانشگاه‌ها و صنعت و توسعه فناوری می‌تواند به ارتقای کیفیت آموزش عالی کمک کند. به علاوه، مدیریت شهری می‌تواند با ایجاد فرصت‌های شغلی و کارآموزی برای دانشجویان، به ارتقای کیفیت آموزش عالی کمک کند (هانتر و همکاران، ۲۰۲۳). مدیریت شهری معمولاً به دستگاه‌های اجرایی مختلفی از جمله شورای شهر، شوراهای محلی و وزارتخانه‌ها تعلق دارد. این دستگاه‌ها نیز مسئولیت‌های مختلفی را در زمینه توسعه و بهبود امور آموزشی برای شهروندان دارند. چرا که همه شهروندان حق دارند به آموزشی کیفی و مناسب دسترسی پیدا کنند. این شامل حق دسترسی به مدارس و دانشگاه‌های با کیفیت و همچنین به منابع آموزشی و تجهیزات لازم برای یادگیری است. به طور کلی، حقوق آموزشی شهروندان در شهر شامل حق دسترسی به آموزش کیفی و مناسب، حق بهره‌گیری از آموزش رایگان، حق بهره‌گیری از واحدهای آموزشی کافی، حق دسترسی به آموزش حرفه‌ای و مهارتی، حق دسترسی به آموزش برای مهاجران و پناهنجیان و حق تحصیل برابر برای زنان و مردان است (ساگی، ۲۰۲۲). امروزه، بهبود کیفیت نظام آموزشی عالی به عنوان اصلی اساسی مورد توجه متصدیان این حوزه قرار گرفته است. ارتقای کیفیت آموزش عالی، به ابتکار و نوآوری در اندیشه و عمل عاملان انسانی آموزش عالی و دانشگاه‌ها بستگی دارد. وضعیت کیفی آموزش عالی و دانشگاه‌ها، در گذر تاریخی آنها شکل می‌گیرد و کیفیت موجود هر دانشگاهی متأثر از اندیشه‌ای است که مدیران و اعضای هیات علمی و کارکنان آن راجع به دانشگاه دارند (یمینی‌دوزی سرخابی، ۱۳۹۱). کیفیت از ریشه *Qualitat* و *Quatitas*، ترجمه واژه یونانی *Poiotes* به معنی چه نوع و *Tat. tas* از ریشه لاتین *qui* به معنی کی و چه کسی است؟ و نیز کیفیت معادل لاتین واژه *Quality* و از ریشه عربی کیف و به معنی چگونگی، چونی، صفت و حالت چیزی است. به لحاظ تاریخی عقیده عمومی و کلی در مورد کیفیت برای اولین بار در صنعت ظاهر شده است. ادوارد دمینگ از جمله افرادی است که تلاش‌های زیادی را بهبود کیفیت در صنعت و بازرگانی انجام داده است. موضوع کیفیت در آموزش عالی از سال ۱۹۹۰ به یک مسئله چالش برانگیز در میان کنشگران این حوزه مبدل شده است. که چگونگی تعریف آن را با مشکل مواجه ساخته است. کیفیت واژه‌ای است که به معنی آن با توجه به ذهنیت افراد مختلف تغییر می‌کند؛ بنابراین، مفهومی نسبتاً ارزش‌محور است. هر فرد ممکن است در چارچوب ارزش‌های موردنظر خود کیفیت را تعریف و درباره آن به گونه‌ای خاص قضاوت کند. کیفیت ترکیبی از کارایی، اثربخشی، بهره‌وری، پاسخگویی و نوآوری است (فراستخواه، ۱۳۸۹). بنابراین، کیفیت آموزش عالی به اندیشه موجود از مفهوم کیفیت مرتبط است و از آنجا که اندیشه و خلاقیت

انسانی محدودیت ندارد، لذا تصور کیفیتی نهایی و کامل از آموزش عالی نیز امکان دفاع ندارد. کیفیت آموزشی پدیده‌های نسبی و چند بعدی است و کیفیت پدیده‌های آموزشی (محتوا، یادگیری دانشجو، فضای آموزشی، دانش و مهارت مدیران، اعضای هیئت علمی و کارکنان و غیره) به کیفیت دانشگاه بستگی دارد و بهبود کیفیت دانشگاه (اهداف آموزشی، محتوا و سازماندهی تحصیلی، آموزش و پویایی سازمان دانشگاه) و ارتقای کیفی عملکرد. دانشگاه در فضای دانشگاهی یا فرهنگ آن امکانپذیر است. کیفیت محصولات و خدمات در هر جامعه با کیفیت نظام آموزش عالی آن جامعه در ارتباط است (گل‌افشانی و همکاران، ۱۳۹۷). شورای اعتبارسنجی آموزش عالی (۲۰۰۳) کیفیت آموزشی را دستیابی به هدف یا مطابقت با استانداردهایی که به صورت عمومی پذیرفته شده یا یک هیأت تضمین کیفیت یا اعتبارسنجی آن را تعیین کرده، تعریف نموده است مفهوم کیفیت مفهومی چند بعدی است که قبل از اینکه به شکل امروز در آموزش عالی مطرح بشود، در صنعت و دیگر خدمات مطرح شد. مفاهیم مدیریت جامع، الگوی عمومی ارزیابی تعالی کیفیت و غیره نمونه‌هایی از این دست هستند، هر چند تلاش شده است این مفاهیم در آموزش عالی و دانشگاه‌ها نیز به کار رود (زمانی، ۱۳۹۶، ص ۳۶). کیفیت آموزش در دوره‌های دانشگاهی از عوامل متعددی تأثیر می‌پذیرد، تحقیقات نشان دادند که برخی از این عوامل عبارتند از: استفاده از ملاک‌های مورد عمل در گزینش هیأت علمی و دانشجو، چگونگی سازماندهی محتوای آموزشی، چگونگی روش تدریس، چگونگی سازماندهی فضای آموزشی و ارزشیابی کلاسی (بریمانی و همکاران، ۱۳۹۰).

حال سؤال اساسی و مسأله اصلی که مطرح می‌شود، این است که چگونه می‌توان از طریق مدیریت شهری، منابع و تسهیلات مورد نیاز برای آموزش عالی را تأمین کرد؟ چه اقداماتی می‌توان انجام داد تا ارتباط بیشتری بین دانشگاه‌ها و شهرداری‌ها برقرار شود و همکاری در جهت بهبود آموزش عالی تقویت شود؟ آیا مدیریت شهری می‌تواند در توسعه زیرساخت‌های آموزش عالی موثر باشد؟ چه تدابیری برای ارتقای امنیت دانشجویان در محیط‌های شهری می‌توان انجام داد؟ آیا مدیریت شهری می‌تواند در انعقاد تفاهم‌نامه‌ها و همکاری با موسسات آموزشی و دانشگاه‌های بین‌المللی دخیل باشد؟

تأمین منابع مالی برای آموزش عالی، یکی از مهمترین نقش‌های مدیریت شهری است. شهرها با تأمین منابع مالی و توزیع منابع به صورت کارآمد و عادلانه، می‌توانند به دستاوردهای آموزش عالی مبادرت بگیرند. برنامه‌ریزی درست برای استفاده از این منابع، نقش مهمی در بهبود کیفیت آموزش عالی دارد. مدیریت شهری باید سیاست‌ها و قوانین مناسبی را تدوین و اجرا کند تا کیفیت آموزش عالی در شهرها حفظ شود و برتری در رقابت بین دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزش عالی ممکن شود. سیاست‌های مناسب شامل ارزیابی عملکرد، توجه مالی، تأمین نیروی انسانی متخصص و دیگر عوامل است. مدیریت شهری مسئولیت ایجاد شرایط مناسب برای دسترسی به آموزش عالی را دارد (برلسفورد و همکاران، ۲۰۱۸).

این شامل تأمین محل‌های آموزشی، حمل و نقل عمومی موثر، منابع خوابگاهی و سایر امکانات زندگی و دانشجویی است. مدیریت شهری شامل برنامه‌ریزی مناسب برای توسعه و بهبود زیرساخت‌ها، تأمین منابع مالی، اصلاح سیاست‌ها است. در ایران، مدیریت شهری معمولاً به دستگاه‌های اجرایی مختلفی از جمله شورای شهر، شوراهای محلی و وزارتخانه‌ها تعلق دارد. این دستگاه‌ها مسئولیت‌های مختلفی را در زمینه توسعه و بهبود امور آموزشی دارند. تأمین منابع مالی برای آموزش عالی، یکی از مهمترین نقش‌های مدیریت شهری است. شهرها با تأمین منابع مالی و توزیع منابع به صورت کارآمد و عادلانه، می‌توانند به دستاوردهای آموزش عالی مبادرت بگیرند (تسنگووا، ۲۰۲۱).

برنامه‌ریزی درست برای استفاده از این منابع، نقش مهمی در بهبود کیفیت آموزش عالی دارد. مدیریت شهری باید سیاست‌ها و قوانین مناسبی را تدوین و اجرا کند تا کیفیت آموزش عالی در شهرها حفظ شود و برتری در رقابت بین دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزش عالی ممکن شود. سیاست‌های مناسب شامل ارزیابی عملکرد، توجیه مالی، تأمین نیروی انسانی متخصص و دیگر عوامل است. مدیریت شهری مسئولیت ایجاد شرایط مناسب برای دسترسی به آموزش عالی را دارد. این شامل تأمین محل‌های آموزشی، حمل و نقل عمومی موثر، منابع خوابگاهی و سایر امکانات زندگی و دانشجویی است. مدیریت شهری با برنامه‌ریزی مناسب، تأمین منابع مالی، اصلاح سیاست‌ها و توانمندسازی مؤسسات آموزش عالی، تأثیر مستقیمی بر کیفیت آموزش عالی در ایران خواهد داشت. این تأثیر می‌تواند بهبود یافته و نتایج مثبت برای جامعه و کشور به همراه داشته باشد (برنامه اسکان بشر سازمان ملل متحد، ۲۰۱۳).

مدیریت شهری، به عنوان ارتباط بین دولت محلی و جامعه محلی، می‌تواند تأثیری قابل توجه بر کیفیت آموزش در یک شهر داشته باشد. مدیریت شهری با تعیین سیاست‌ها، برنامه‌ریزی درست و اجرای موثر می‌تواند تأثیر مثبتی بر کیفیت آموزش در یک شهر بگذارد. به عنوان مثال، به وسیله تأمین منابع مالی مناسب، ارتقای بنیان‌های فیزیکی و تکنولوژی آموزشی، ایجاد برنامه‌های آموزشی مناسب و بهره‌گیری از متخصصین مجرب، مدیریت شهری می‌تواند به رشد و توسعه کیفیت آموزش در شهر کمک کند. علاوه بر این، فرایند مشارکت مدیریت شهری با جامعه محلی نیز می‌تواند بر کیفیت آموزش تأثیر زیادی داشته باشد (سامی و همکاران، ۲۰۲۲).

ایجاد ارتباط نزدیک با والدین، دانش‌آموزان، معلمان و دیگر عوامل آموزشی می‌تواند منجر به همکاری عمومی برای بهبود کیفیت آموزش شود. مدیریت شهری می‌تواند تأمین نیازهای اساسی در دسترسی به آموزش را تسهیل کند. ایجاد مدارس و دانشگاه‌های عمومی در نقاط قابل دسترسی و بهینه شهری، ایجاد راه‌های ارتباطی آسان بین مدارس و دانشگاه‌ها با مراکز شهری و تأمین نیازهای دانش‌آموزان در زمینه‌هایی مانند تغذیه و سلامت می‌تواند تأثیر قابل توجهی در کیفیت آموزش داشته باشد. مدیریت شهری تأثیر مستقیم و غیرمستقیمی بر کیفیت آموزش عالی در یک شهر دارد. با

اجرای مصممانه برنامه‌ها و سیاست‌ها و مشارکت کیفی با جامعه محلی، مدیریت شهری می‌تواند بهبود کیفیت آموزش را در یک شهر تسهیل و تسریع کند (پل دی. آدی، ۲۰۱۸).

روش کار

مطالعه حاضر یک مطالعه مروری است بر مقالات دو زبان فارسی و انگلیسی در بازه زمانی سال‌های که در مجلات داخلی یا خارجی چاپ و منتشر شده‌اند و به بررسی مدیریت شهری و کیفیت آموزش عالی با رویکرد معیارهای ورود مطالعه و هدف مطالعه حاضر بوده‌اند. جستجوی مقالات براساس واژگان کلیدی فارسی؛ مدیریت شهری، کیفیت آموزش، آموزش عالی ایران، دانشجو، استاد و نیز معادل انگلیسی این کلیدواژه‌ها در پایگاه‌های اطلاعاتی و استنادی معتبر از جمله *Magiran*، *SID*، *Science Direct*، *Google scholar*، *Scopus*، *Web of Science*، *PubMed* مورد بررسی قرار گرفت. تمام مقالات اصیل جهت ورود به مطالعه جمع‌آوری و بررسی گردیدند. معیارهای های غربالگری با اعمال معیارهای ورود و خروج در سه مرحله صورت گرفت؛ (۱) مقالاتی که واژه‌های کلیدی در عنوان خود نداشته‌اند حذف شده‌اند، (۲) مقالات در قالب چکیده و پایان‌نامه‌ها و گزارش‌های همایش، کنفرانس‌ها و سخنرانی‌ها از مطالعه خارج شده‌اند، (۳) مقالاتی که صرفاً چکیده داشته‌اند از مطالعه خارج شده‌اند، (۴) مطالعاتی که محتوا با هدف مطالعه مقابرت موضوعی نداشته‌اند از مطالعه خارج شده‌اند. ۲۴ مقاله در ابتدای جستجو یافت شد در مرحله غربالگری (۴ مرحله ابتدایی) ۸ مقاله از مطالعه خارج شده‌اند و در مرحله انتهای غربالگری ۱۶ مقاله مرتبط با هدف مطالعه باقی ماندند که مورد ارزیابی محتوایی قرار گرفت و وارد مطالعه شدند.

یافته‌ها

نتایج جستجو مقالات تعداد ۱۶ مقاله داخلی و خارجی در راستای هدف مطالعه در ذیل آورده شده است؛ صالحی (۱۴۰۲) در پژوهشی تحت عنوان "تأثیر مدیریت شهری با دانشگاه‌ها و موسسات آموزش عالی و پژوهشی؛ ارائه مدل دانش شهرگاه" از راهبرد روش‌شناسی تلفیقی و چندگانه استفاده کرده‌اند. نتایج این رویکردها و نظریات، ارائه الگوی «دانش شهرگاه» است. بخش‌های مختلف این الگو از ذی‌نفعان دو طرف دانشگاه و شهر و همچنین عرضه و تقاضای دانش مورد نظر و کاربردی به تفکیک و به جزئیات تشریح شده است.

پورکریمی و همکاران (۱۴۰۲) در پژوهشی با عنوان "بررسی عوامل مؤثر بر کیفیت آموزش در دانشگاه فرهنگیان: پژوهشی پدیدارشناسانه" بیان داشتند که ارتقای کیفیت آموزش در دانشگاه فرهنگیان ماهیتی چندوجهی داشته و سرمایه‌گذاری هم‌زمان در این وجوه زمینه‌ساز ایجاد کیفیت آموزش است.

چابک و همکاران (۱۴۰۲) در پژوهشی تحت عنوان "ارزشیابی کیفیت آموزش عالی از دیدگاه دانشجویان" نشان

دادند وضعیت کیفیت آموزش عالی در دانشگاه علوم پزشکی ارومیه بر حسب جنسیت و دانشکده پاسخگویان تفاوت معنی داری وجود ندارد. از دیدگاه دانشجویان، کیفیت آموزش عالی در دانشگاه علوم پزشکی ارومیه پایین تر از حد متوسط بود. بنابراین، به منظور ارتقای کیفیت فرایند آموزش باید برنامه ریزی دقیق و اقدامات عملی در راستای خواسته ها و انتظارات آموزشی و پژوهشی دانشجویان صورت گیرد.

شهادتی و توکلی نیا (۱۴۰۲) در پژوهشی با عنوان "تبیین الگوی جاری مدیریت شهری و ارایه مدل بهینه حکمروایی شهری در جیرفت" بیان داشتند الگوی مدیریت شهری در این شهر الگویی ناکارآمد و با اثربخشی پایین است، همچنین یافته های تحلیلی بیانگر این است که ارزیابی از الگوی مدیریت شهری، تحت تأثیر سه عامل: مشکلات مربوط به خدمات و تسهیلات در محله زندگی، ایمنی و امنیت در محلات شهری، مشارکت شهروندان در مدیریت شهری می باشد.

علمداری و همکاران (۱۴۰۲) در پژوهشی به طراحی مدل شایستگی های عمومی و اختصاصی حوزه مدیریت شهری پرداختند و بعد از کدگذاری مصاحبه های پیاده سازی شده ۱۰ تم که همان شایستگی های لازم برای مدیران بود، استخراج گردید. این ۱۰ تم در دو دسته کلی شایستگی های عمومی و اختصاصی طبقه بندی شدند. شایستگی های عمومی شامل اخلاق حرفه ای، مهارت ادراکی، مدیریت تغییر و مدیریت داده ها می شود و شایستگی های اختصاصی نیز شامل مهارت ارتباطی، توانمندی های فردی، دانش و مهارت تخصصی، مهارت حل مسئله، رهبری افراد و مدیریت عملکرد است.

ریکی و همکاران (۱۴۰۲) در مطالعه ای زمینه ای، ساماندهی مدیریت شهری از طریق مشارکت شهروندان (مورد مطالعه: شهر زاهدان) را بررسی کردند. نتایج کلی نشان می دهد جهت مقابله با عدم مشارکت شهروندان در مدیریت شهری باید از استراتژی های (استفاده از رسانه های جمعی، ایجاد فرصت های جدید در حوزه ارتباط با مدیریت شهری، اقتصاد با برنامه یا اقتصاد راهبردی) استفاده نمود.

خوشحال سوسستانی و همکاران (۱۴۰۲) در پژوهشی تعداد ۷۴ پیشران در ۸ بعد کلی (اقتصاد شهری، اجتماعی، زیست محیطی و محیط شهری، کالبدی و زیرساخت شهری، مدیریتی و نهادهای شهری، امنیت شهری، سیاست و حکمروایی، فردی-روانشناختی) را شناسایی کردند که در مجموع ۵۴۰۲ مورد از کل روابط بین پیشرانها، دارای ارزش اثرات متقاطع بودند. خروجی محاسبات نشان داد ۱۵ پیشران جزو پیشرانهای تأثیرگذار؛ ۵ پیشران، دووجهی؛ تعداد ۶ پیشران، تأثیرپذیر؛ تعداد ۸ پیشران، مستقل و تعداد ۴۰ پیشران جزو پیشرانهای تنظیمی بود. بر اساس تحلیل نوع پراکنش پیشران ها و تاثیرگذاری مستقیم پیشرانها بر یکدیگر، سیستم تاب آوری کلانشهر تهران، ناپایدار بوده و سناریوهای آتی برای تاب آوری کلانشهر تهران، می بایست روی عوامل کلیدی پایه ای صورت گیرد

شمس نیا و همکاران (۱۴۰۲) در پژوهشی بیان داشتند شناخت عوامل موثر بر ارتقاء کیفیت آموزش کارکنان، درک بهتری از محیط کار آنان را برای برنامه ریزان آموزشی پدیدار می سازد. ارایه آموزش با کیفیت به کارکنان شبکه بهداشت سبب می شود تا اهداف و راهبردهای سازمانی بهتر شناخته شود و مسیر خدمت رسانی در جهت درست قرار گیرد. ارتقاء آموزش کارکنان شبکه بهداشت زمینه خدمات با کیفیت را جهت بیماران و ذی نفعان هموار می سازد.

شریفزاده و عبداللهزاده (۱۴۰۱) در پژوهشی بیان داشتند طبق نتایج تحقیق، سطح رضایت بیشتر دانشجویان در خصوص کیفیت آموزشی پایین و متوسط است. علاوه بر این، همبستگی منفی معناداری بین «سن» با کیفیت «محتوا، روشهای آموزشی و برنامه درسی» و همبستگی مثبت معناداری بین «امید به کسب مهارت و آمادگی شغلی» با کیفیت «تدریس و عملکرد آموزشگران»، «پیشرفت تحصیلی» با کیفیت «محتوا، روشهای آموزشی و برنامه درسی» و «بازدیدهای علمی» با کیفیت «امکانات، زیرساختها و امور پشتیبانی» وجود دارد.

نصیری و همکاران (۱۴۰۱) بیان داشتند کیفیت آموزش بر هر سه مؤلفه تحلیل رفتگی آموزشی تأثیر منفی و معنادار دارد، اما اثر کیفیت خدمات آموزشی فقط بر مؤلفه خستگی هیجانی منفی و معنادار است و به طور غیرمستقیم بر دو مؤلفه دیگر تحلیل رفتگی اثر معنادار ندارد. با توجه به نتایج پژوهش، نظرهای دانشجویان می تواند راهگشایی برای برنامه ریزیهای مؤثر و مفید به منظور افزایش کیفیت و کمیّت آموزش و پژوهش و کاهش تحلیل رفتگی آموزشی و کارآمد کردن دانشجویان باشد.

کاظمیان و حقیقی (۱۳۹۰) در پژوهشی تحت عنوان «مدیریت شهری در نظام آموزش عالی ایران: ارزیابی فلسفه وجودی و الزامات میان رشته ای» سه هدف اصلی را دنبال کردند. اول شناسایی ماهیت رشته مدیریت شهری؛ دوم بررسی ضرورتها و الزامات رشته مدیریت شهری به عنوان یک میان رشته و تبیین و آسیب شناسی وضعیت موجود آن؛ و سوم ارزیابی و تدوین چهارچوب تحلیلی فلسفه وجودی رشته مدیریت شهری در ایران. نتیجه پژوهش بر ماهیت میان رشته ای مدیریت شهری و ضرورت توجه جدی به این ماهیت در دانشگاه های کشور تأکید دارد.

نوه ابراهیم و کریمی (۱۳۹۵) در پژوهشی بیان داشتند مدیران گروه های آموزشی به عنوان یکی از ارکان مدیریت در نظام آموزش عالی کمتر مورد ارزشیابی قرار گرفته اند، از این رو، در پژوهش حاضر ارتباط بین مهارتهای سه گانه (فنی، روابط انسانی و ادراکی) مدیران گروه های آموزشی دانشگاه تربیت معلم تهران در قالب ۱۸ مهارت ویژه با کیفیت آموزشی گروه مربوط با توجه به شاخصهای ۱۴ گانه آموزش عالی بررسی شده است. بین مهارت فنی و ادراکی مدیران گروه های آموزشی با کیفیت آموزشی تأیید شد، ولی ارتباط معنی داری مبنی بر وجود همبستگی بین مهارت روابط انسانی با کیفیت آموزشی در این پژوهش مشاهده نشد.

عارف و همکاران (۲۰۲۳) در پژوهشی با عنوان "مروری بر مولفه های مدیریت شهری کارآمد در بافت مدینه" بیان داشتند از زمانی که انسان از جنگل بیرون آمده و بخشی از یک جامعه متمدن شده است، همواره در تلاش بوده است تا از بهترین امکانات استفاده کند. زندگی با بهترین امکانات از روز اول اولویت انسان بوده است. با افزایش جمعیت جهان، شهرها و کشورهای جدیدی بر روی نقشه جهان ظاهر شدند. اداره هر کشور و شهر با استفاده از منابع خود، اسکان شهروندان مهاجر به شهرها از جمله تامین آب و زهکش، ساخت و سازهای جدید، مدیریت بهداشت و درختکاری را تضمین کرد. در این مقاله، عناصر مدیریت شهری معاصر در چارچوب عناصر دولت مدینه و همچنین آغاز و تحول نظام شهری و محلی بررسی شد. تجربه سیستم های دموکراتیک مختلف و مقایسه آنها نشان می دهد که حکومت محلی در دسترس تر، دلسوزتر و سریع تر به نیازهای محلی پاسخ می دهد. بنابراین، دولت محلی باید توسط مردم محلی با توجه به تجربیات و آرزوهای خود توسعه و تکامل یابد. این چیزی است که در ایالات متحده و سایر کشورهای توسعه یافته اتفاق می افتد. تمرکززدایی قدرت در سطح مردم منجر به ارائه بهتر خدمات اجتماعی و مدنی، احیای دموکراسی واقعی در کشور و تعامل و مشارکت فعال تر و سودمندتر توده ها در تمام سطوح حکومتی می شود. آنها باید قدرت اخذ و جمع آوری درآمد را داشته باشند. واگذاری قدرت بدون اینکه دولت های محلی قادر به جمع آوری و مدیریت منابع مالی از منابع خود باشند، به احتمال زیاد مردم را قادر به اداره امور خود نمی کند.

بریت و همکاران (۲۰۲۳) در پژوهشی تحت عنوان "مدارس اجتماعی حمایت شده توسط دانشگاه به عنوان شریک در تلاش های احیای محلات" بیان داشتند سیاست گذاران شهری، مقامات شهری و ساکنان جامعه از طرح های احیای محله برای ایجاد محله های امن و توانمند استفاده می کنند. در سال ۲۰۱۶، رهبران در کلمبوس، اوهایو، تلاشی را برای احیای محله راه اندازی کردند که برای بهبود ایمنی، دسترسی به فرصت ها و توسعه اقتصادی در محله تاریخی لیندن طراحی شده بود. تمرکز اولویت شامل تقویت مدارس لیندن از طریق توسعه دو مدرسه اجتماعی با کمک دانشگاه (UACS) بود. با استفاده از مدل همکاری جامعه به عنوان راهنما، رهبران مدارس، دانشگاه، بخش های غیرانتفاعی و دولت محلی برای حمایت از فرآیندهای بهبود مدارس در دو مدرسه ابتدایی Linden K-6 همکاری کردند. نظرسنجی های سالانه ذینفعان بهبودهای قابل توجهی را در درک ایمنی محله، حال و هوای مدرسه و سیستم کلی حمایت از یادگیری نشان داده اند. شیوع بروز خشونت های رفتاری در بین دانش آموزان کاهش یافت. علاوه بر این، در طول همه گیری COVID-19، مدل UACS به حفظ تعامل دانش آموزان و یادگیری مجازی کمک کرد و خانواده ها را به مدارس متصل نگه داشت.

باستوس و همکاران (۲۰۲۲) در پژوهشی با عنوان "برنامه های کاربردی شهر هوشمند برای ارتقای مشارکت

شهروندان در مدیریت و حکمرانی شهر: بررسی سیستماتیک" با هدف ارائه دیدگاهی جامع از (۱) اهداف مطالعات تحقیقاتی با استفاده از زیرساخت‌های شهر هوشمند برای ارتقای مشارکت شهروندان در مدیریت و حکمرانی شهرها، (۲) ویژگی‌های راه‌حل‌های پیشنهادی از نظر منابع داده، کیفیت داده، و مکانیسم‌های امنیت و حریم خصوصی داده‌ها، و همچنین استراتژی‌هایی برای تشویق مشارکت شهروندان، و (۳) مراحل توسعه برنامه‌های کاربردی گزارش شده، یک جستجوی الکترونیکی با ترکیب پایگاه‌های داده و کلمات کلیدی مرتبط انجام دادند و ۷۶ مطالعه پس از یک فرآیند انتخاب را بررسی کردند. نتایج نشان‌دهنده علاقه فعلی به توسعه برنامه‌های کاربردی برای ارتقای مشارکت شهروندان برای شناسایی مشکلات شهری و کمک به فرآیندهای تصمیم‌گیری است. بسیاری از مطالعات وارد شده، شهروندان را به عنوان عواملی در نظر گرفتند که قادر به گزارش مسائل (مانند مسائل مربوط به نگهداری زیرساخت‌های شهری یا تحرک در فضاهای شهری)، نظارت بر برخی پارامترهای محیطی (مانند آلودگی هوا یا صوتی)، و به اشتراک گذاشتن نظرات (مثلاً)، نظرات در مورد عملکرد مقامات محلی) برای حمایت از مدیریت شهری بودند. علاوه بر این، اقلیتی از مطالعات گنجانده شده، کاربردهای مشترکی را برای مشارکت شهروندان در فرآیندهای تصمیم‌گیری در برنامه ریزی شهری، انتخاب پروژه‌های توسعه و تعمیق ارزش‌های دموکراتیک ایجاد کردند. همچنین در مورد نیاز به تعمیق مکانیسم‌هایی برای تضمین کیفیت داده‌ها و امنیت و حریم خصوصی داده‌ها، توسعه استراتژی‌هایی برای تشویق مشارکت شهروندان و اجرای قوی مجموعه‌های آزمایشی برای ارزیابی تأثیر برنامه‌های کاربردی توسعه‌یافته در زمینه‌های روزانه را میتوان در نظر گرفت.

آردیتو و همکاران (۲۰۱۹) در پژوهشی با عنوان "نقش دانشگاه‌ها در مدیریت دانش پروژه‌های شهر هوشمند" بیان داشتند توسعه شهرهای هوشمند بیشتر و بیشتر بر اساس چارچوب‌های مدیریت دانش (KM) انجام می‌شود که منجر به چالش‌های مدیریتی جدیدی می‌شود که نشان‌دهنده پیچیدگی حاکمیت مدیریت دانش و پردازش مسائل پروژه‌های شهر هوشمند و همچنین نیاز به مدیریت دانش است که هم در داخل و هم فراتر از مرزهای پروژه‌ها منشأ می‌گیرد. با این حال، تحقیقات عمیق در مورد توسعه شهرهای هوشمند از منظر مدیریتی و مدیریت دانش اندک باقی مانده است. به طور مفصل، اگرچه دانشگاه‌ها مانند پروژه‌های شهر هوشمند، مسئول رقابت و برتری اکوسیستم‌های مبتنی بر دانش هستند، نقش‌های متفاوتی که در چنین پروژه‌هایی در برخورد با مسائل حاکمیتی و فرآیندهای مدیریت دانش ایفا می‌کنند هنوز مورد مطالعه قرار نگرفته است. بنابراین، با انجام یک مطالعه موردی اکتشافی از ۲۰ پروژه شهر هوشمند، این مقاله با هدف بررسی دقیق نحوه مدیریت دانشگاه‌ها موضوع حکمرانی مدیریت دانش در هنگام استفاده از دانش داخلی، موضوع حاکمیت مدیریت دانش در هنگام استفاده از دانش خارجی، موضوع فرآیندهای مدیریت دانش در

هنگام استفاده از دانش بیرونی را بررسی کرد. نتایج نشان می‌دهد که دانشگاه‌ها به‌عنوان واسطه‌های دانش، دروازه‌بان دانش، ارائه‌دهنده دانش و ارزیاب دانش عمل می‌کنند.

بحث

عدم ارتباط متقابل و فقدان تعامل اثر بخش بین دانشگاه‌ها، با سازمان‌های عمومی مانند حوزه مدیریت شهری، منتج به کاهش بهره‌وری و کارایی لازم در این حیطة شده استهمکاری بین دانشگاه‌ها و شهرداری‌ها می‌تواند این رویه را بهبود بخشد و به شکل‌های مختلفی ایجاد شود و به هر دو طرف منافع بسیاری به ارمغان بیاورد. یکی از شکل‌های همکاری می‌تواند ایجاد برنامه‌های تحقیقاتی مشترک باشد. (صالحی، ۱۴۰۲). دانشگاه‌ها دارای توانایی انجام تحقیقات علمی و پژوهش‌های متنوع هستند که به نتایج مفید و کاربردی در حوزه‌های مختلف از جمله مدیریت شهری و توسعه شهری منجر می‌شوند. در این تحقیقات مشترک، شهرداری‌ها همکاری کننده قرار می‌گیرند و با ارائه اطلاعات و داده‌ها مورد نیاز تحقیقات به کار می‌روند و در عوض از نتایج و پیشنهادهای این تحقیقات برای بهبود شرایط شهر استفاده می‌کنند. دانشگاه‌ها می‌توانند دوره‌های آموزشی و کارگاه‌های آموزشی در زمینه‌های مرتبط با حوزه‌های شهری برگزار کنند. این دوره‌ها و کارگاه‌ها می‌توانند موضوعاتی از جمله مدیریت منابع آب، ایمنی شهری، ترافیک و حمل و نقل عمومی، مدیریت پسماند و موضوعات مرتبط با تغییرات اقلیمی را شامل شوند. این کارگاه‌ها و آموزش‌ها می‌توانند به کارمندان و کارگران شهرداری‌ها کمک کنند تا مهارت‌های لازم برای مواجهه با چالش‌های شهری را بدست آورند (خدانشناس لی‌مونی، ۱۳۹۸). برای تأمین منابع و تسهیلات مورد نیاز برای آموزش عالی از طریق مدیریت شهری، می‌توانید اقدامات زیر را انجام دهید:

۱. برقراری همکاری با دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزشی: مدیریت شهری می‌تواند با دانشگاه‌ها، مدارس عالی و مؤسسات آموزشی دیگر همکاری کند تا منابع مالی و تسهیلات فنی را به اشتراک بگذارند.
۲. تأمین منابع مالی: مدیریت شهری می‌تواند منابع مالی را تأمین کند، مانند اختصاص بودجه اضافی برای آموزش عالی یا جذب سرمایه‌گذاری‌ها از بخش خصوصی.
۳. ایجاد و توسعه تسهیلات آموزشی: مدیریت شهری می‌تواند در ایجاد و توسعه تسهیلات آموزشی مثل کتابخانه‌ها، آزمایشگاه‌ها، کلاس‌ها و مراکز تحقیقاتی سرمایه‌گذاری کند.
۴. ارتقای کیفیت آموزش: مدیریت شهری می‌تواند برنامه‌ها و پروژه‌های آموزشی را راه‌اندازی کند که به ارتقای کیفیت آموزش و افزایش دسترسی به آن در شهروندان کمک می‌کنند.

۵. تشویق و حمایت از جوانان: مدیریت شهری می‌تواند سیاست‌ها و برنامه‌هایی را اجرا کند که افراد جوان را به تحصیل و پیشرفت در آموزش عالی تشویق کنند، مانند ارائه همکاری‌ها و بورس‌های تحصیلی.

۶. راه‌اندازی برنامه‌های آموزشی تخصصی: مدیریت شهری می‌تواند برنامه‌های آموزشی تخصصی را برای تأمین نیروی کار متخصص در حوزه‌های مورد نیاز شهر، مانند فناوری اطلاعات، مهندسی، پزشکی و طراحی برنامه راه‌اندازی کند.

۷. همکاری با سازمان‌ها و جوامع مردمی: مدیریت شهری می‌تواند با سازمان‌ها و جوامع مردمی محلی همکاری کند تا منابع و تسهیلات در دسترس برای آموزش عالی را تأمین کند و با دایره‌های مختلف جامعه در ارتقای آموزش همکاری کند (شورای اروپا، ۲۰۱۸).

دانشگاه‌ها می‌توانند به عنوان مشاوران علمی و فنی به شهرداری‌ها کمک کنند. به طور مستقیم یا از طریق پروژه‌های مشترک، دانشکده‌ها و مراکز تحقیقاتی می‌توانند به شهرداری‌ها در برنامه ریزی و اجرای طرح‌ها و پروژه‌های مختلف کمک کنند. این شامل طراحی و ساخت سازه‌های مهندسی شهری مانند ساختمان‌های عمومی، فضاهای سبز، ایجاد زیرساخت‌های شهری بهینه و بهبود مدیریت فناوری اطلاعات در شهرداری‌ها است. همکاری بین دانشگاه‌ها و شهرداری‌ها می‌تواند باعث توسعه پایدارتر و هوشمندتر شهرها شود و بهبود کیفیت زندگی شهروندان را برای جامعه بهبود بخشد. همچنین می‌تواند شامل ایجاد برنامه‌های تحقیقاتی مشترک، برگزاری دوره‌ها و کارگاه‌های آموزشی، ارائه مشاوره علمی و فنی و همچنین برگزاری پروژه‌های مشترک باشد. تمامی این اقدامات همه به چهارچوب توسعه پایدار و بهبود شرایط شهر متمایلند (دی وریس، ۲۰۰۸).

برخی از تأثیرات مدیریت شهری بر کیفیت آموزش عالی می‌پردازیم:

۱. ایجاد زیرساخت‌های مناسب: مدیریت شهری می‌تواند برای ساخت و توسعه زیرساخت‌های مناسب برای مدارس و دانشگاه‌ها سرمایه‌گذاری کند. زیرساخت‌های مناسب شامل تأمین منابع مالی و امکانات فیزیکی نظیر کتابخانه‌ها، آزمایشگاه‌ها و محیط‌های آموزشی بیشتر است. این تأمین منابع و امکانات می‌تواند بهبود کیفیت آموزش عالی در شهر را تسهیل کند.

۲. ارتقاء سیاست‌های آموزشی: مدیریت شهری می‌تواند سیاست‌های آموزشی منطقه را ارتقا داده و اقدامات سیاسی مناسب را برای ارتقاء کیفیت آموزش عالی در شهر بگیرد. این اقدامات می‌تواند شامل تشویق استعدادها محلی، تسهیل دسترسی به آموزش عالی برای اقشار ضعیف جامعه و ایجاد برنامه‌های آموزشی مخصوص برای توسعه مهارت‌های عملی و کاربردی باشد.

۳. ایجاد شراکت‌های محلی و بین‌المللی: مدیریت شهری می‌تواند شراکت‌های محلی و بین‌المللی را برای توسعه آموزش عالی در شهر برقرار کند. این شراکت‌ها می‌توانند شامل تبادل دانش و تجربه با دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزشی دیگر، ارتقاء برنامه‌های تعاونی از سوی دولت و تامین منابع مالی از سوی شرکت‌ها و بنگاه‌های خصوصی باشند.

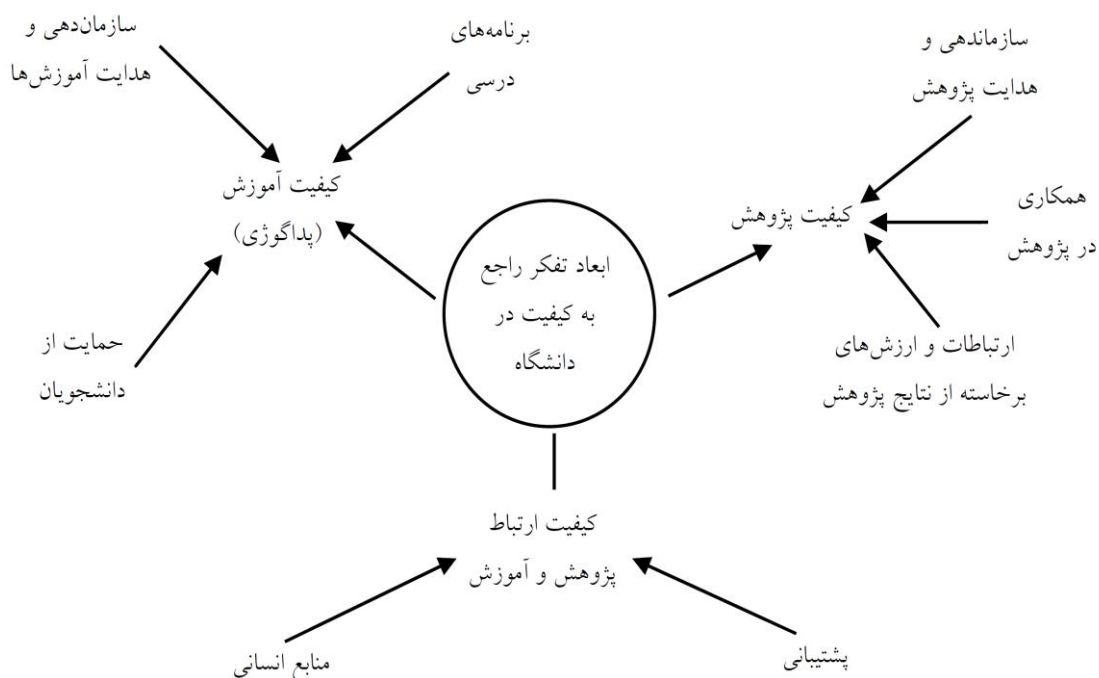
۴. ارزیابی و نظارت بر کیفیت: مدیریت شهری می‌تواند برنامه‌ها و استانداردهای مناسبی برای ارزیابی و نظارت بر کیفیت آموزش عالی در شهر تعیین کند. این ارزیابی و نظارت می‌تواند به واکنش به نیازهای محلی و اطمینان از ارتقاء کیفیت آموزشی در شهر کمک کند.

۵. ایجاد فرهنگ آموزش محور: مدیریت شهری می‌تواند فرهنگی را که آموزش عالی را ترویج می‌کند، توسعه داده و برای جامعه محلی ایجاد کند. این می‌تواند شامل تشویق اهتمام و تمرکز بر آموزش، تقویت تفکر پژوهشی و تشویق کمک به توسعه محلی با استفاده از دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزشی باشد.

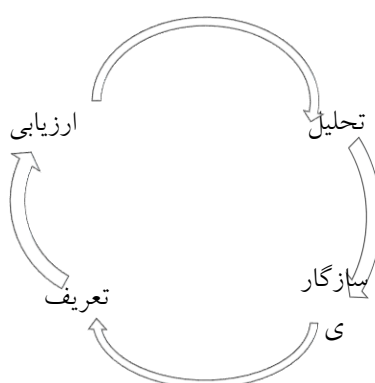
به طور کلی، مدیریت شهری با سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌ها، ارتقاء سیاست‌های آموزشی، ایجاد شراکت‌ها، ارزیابی و نظارت بر کیفیت و ایجاد فرهنگ آموزش محور، می‌تواند بهبود کیفیت آموزش عالی در یک شهر را تسهیل کند (ایبرتس، ۱۹۹۵).

از طرفی دیگر در خصوص مقوله کیفیت آموزشی امروزه سه گروه اعضای هیات علمی، دانشجویان و کارفرمایان به عنوان ذینفعان اصلی با دانشگاه و به تبع آن با مقوله کیفیت نظام آموزش عالی سر و کار دارند که متأسفانه یا خوشبختانه هر کدام از آنها دیدگاه متفاوتی در این رابطه داشته و قضاوت متمایزی می‌کنند. مثلاً کیفیت آموزش عالی از نظر کارفرمایان آن است که دانش آموختگان در انجام دادن وظایف محوله شغلی از دانش، نگرش و توانایی لازم برخوردار باشند. اما از نظر دانشجویان، کیفیت آموزش عالی مترادف با پیشرفت تحصیلی آنان در طول دوران تحصیلی‌شان در دانشگاه است. در حالی که کیفیت در آموزش عالی از نظر اعضای هیات علمی با میزان انتقال دانش و انجام دادن پژوهش مربوط می‌باشد. بنابراین ملاحظه می‌کنید نظر اعضای هیات علمی، دانشجویان و کارفرمایان درباره کیفیت گوناگون است. به نظر من سه گروه درست می‌گویند. اما اشکال کار در اینجا است که هر یک از آنها از ظن خودبه موضوع می‌نگرد. دیدگاه هر سه گروه اعضای هیات علمی، دانشجویان و کارفرمایان در خصوص مقوله کیفیت در نظام آموزش عالی صحیح می‌باشد ولی اشکال کار در آنجایی مشاهده می‌شود که تصمیم‌گیرندگان به هنگام تصمیم‌گیری به یکی از این سه مراجعه کرده و دیدگاه دو گروه دیگر را نادیده می‌گیرند. شایسته‌ترین تصمیم آن است که در تعریف کیفیت در نظام آموزش عالی به همه ابعاد و جوانب آن نگرسته و دیدگاهی جامع و سیستمی در مورد آن داشته باشیم (فقیه حبیبی و کاوسی، ۱۳۹۵). دانشگاه لوزان طرحی

برای اندیشیدن راجع به کیفیت پیشنهاد کرده است که در این طرح سه بخش اساسی یعنی کیفیت آموزشی، کیفیت پژوهشی و کیفیت رابطه آموزش و پژوهش یا یکدیگر پیوند دارند و می‌توانیم آن را به صورت شکل ۲-۶ نشان دهیم.

شکل ۲-۶- طرحی برای تفکر راجع به کیفیت آموزش‌های دانشگاهی (گل افشانی، ۱۳۹۷)

شکل ۲-۷- فرایند بررسی و بهبود کیفیت دانشگاه (دوزی سرخابی، ۱۳۹۱)

سوال اینکه چه ابزارهایی می‌تواند شهرداری و یا مجموعه مدیریت شهری به دانشگاه‌ها ارائه کند تا کیفیت آموزش عالی تضمین شود؟

شهرداری می‌تواند ابزارهای متنوعی را برای تضمین کیفیت آموزش عالی به دانشگاه‌ها ارائه کند. بعضی از این ابزارها شامل موارد زیر می‌باشند:

۱. تامین امکانات و تجهیزات: شهرداری می‌تواند از طریق اختصاص بودجه و همکاری با سایر سازمان‌ها و نهادهای مرتبط، امکانات و تجهیزات لازم برای دانشگاه‌ها را تأمین کند. این امکانات شامل آزمایشگاه‌ها، کتابخانه‌ها، سالن‌های کنفرانس، تجهیزات رایانه‌ای و دسترسی به اینترنت و غیره می‌باشند.
۲. برگزاری دوره‌های آموزشی برای اساتید: شهرداری می‌تواند دوره‌های آموزشی برای اساتید دانشگاهی برگزار کند تا آن‌ها را با روش‌ها و استراتژی‌های آموزشی بروز آشنا سازد.
۳. ایجاد مراکز پژوهشی و نشریات علمی: شهرداری می‌تواند برای دانشگاه‌ها امکانات لازم برای ایجاد مراکز پژوهشی و نشریات علمی فراهم کند. این مراکز و نشریات می‌توانند به دانش‌آموختگان و اساتید دانشگاه امکان انجام پژوهش‌های علمی و انتشار مقالات داخلی و بین‌المللی را بدهند.
۴. ایجاد بورس‌های تحصیلی: شهرداری می‌تواند بورس‌های تحصیلی را به دانشگاه‌ها ارائه دهد تا دانشجویان با استعداد و پتانسیل بتوانند به تحصیل در دانشگاه‌های برتر دسترسی پیدا کنند. این کار می‌تواند کمکی به جذب استعدادهای درخشان باشد و کیفیت آموزش را ارتقا دهد.
۵. ایجاد همکاری‌های صنعتی: شهرداری می‌تواند همکاری با صنعت و شرکت‌های محلی و بین‌المللی را برای دانشگاه‌ها تسهیل کند. این همکاری‌ها می‌توانند شامل برنامه‌های کارآموزی، تحقیق مشترک و استفاده از تجربیات صنعتی در آموزش باشند که می‌تواند برای دانشجویان مزیت رقابتی و فرصت‌های شغلی بیشتری ایجاد کند.
۶. ایجاد شوراهای مشترک: شهرداری می‌تواند شوراهای مشترک بین دانشگاه‌ها و سایر نهادها و سازمان‌ها برگزار کند. این شوراهای می‌توانند به منظور بررسی و تدوین سیاست‌های آموزشی و تحقیقاتی برای دانشگاه‌ها و نیز هماهنگ سازی بین دانشگاه‌ها و فضای کسب و کار برگزار شوند.
۷. حمایت مالی از پروژه‌های تحقیقاتی: شهرداری می‌تواند پروژه‌های تحقیقاتی برتر دانشگاه‌ها و دانشجویان را مالیاً حمایت کند. این حمایت می‌تواند شامل اعطای گرنت‌ها، تامین منابع مالی، و تسهیل در دسترسی به زمینه‌های تحقیق و تکنولوژی باشد.
۸. برگزاری همایش‌ها و نشست‌های علمی: شهرداری می‌تواند همایش‌ها و نشست‌های علمی را در همکاری با

دانشگاه‌ها برگزار کند. این همایش‌ها و نشست‌ها می‌توانند فرصتی برای ارتباط و تبادل دانش و تجربیات بین دانشگاه‌ها، صنعت و جوامع علمی فراهم کنند.

۹. پشتیبانی از فرهنگ علمی: شهرداری می‌تواند اقداماتی را به منظور ترویج فرهنگ علمی و ارتقای سطح آموزش و پژوهش در جامعه انجام دهد. این اقدامات می‌توانند شامل برگزاری مسابقات علمی، جوایز دانشجویی، ترویج مطالعه و تحقیق در دانشگاه‌ها و غیره باشد.

۱۰. حفظ محیط زیست: شهرداری می‌تواند برنامه‌های گسترده‌ای را برای حفظ محیط زیست در دانشگاه‌ها اجرا کند. در این برنامه‌ها، می‌توان از طریق دسترسی به انرژی‌های تمیز، جمع‌آوری و بازیافت زباله، حفظ منابع طبیعی و غیره به حفاظت از محیط زیست کمک کرد.

۱۱. ایجاد برنامه‌های اجتماعی: شهرداری‌ها می‌توانند برنامه‌های اجتماعی برای دانشجویان دانشگاه‌ها برگزار کنند. این برنامه‌ها می‌توانند شامل فرهنگی، هنری، ورزشی و سبک زندگی باشند و به دانشجویان امکان تفریح و استراحت پس از ساعت‌های تحصیل را فراهم کنند.

۱۲. ایجاد ارتباط مستقیم با مدیران دانشگاه: شهرداری‌ها می‌توانند ارتباط مستقیم با مدیران دانشگاه برقرار کنند و برای آن‌ها پلتفرم‌هایی مهیا کنند تا از نظارت و پشتیبانی استفاده کنند. این ارتباط می‌تواند توسط سمینارها، جلسات گروهی و همراه بودن در پروژه‌ها و برنامه‌های مشترک برقرار شود (زوکین و دی ماجیو، ۲۰۱۸).

شهرداری‌ها با ایجاد همکاری‌های مؤثر، نظارت مناسب و سرمایه‌گذاری مناسب می‌توانند به بهبود کیفیت آموزش در دانشگاه‌ها کمک کنند. شهرداری‌ها می‌توانند با دانشگاه‌های محلی همکاری کنند تا استانداردهای کیفیت آموزشی را تعیین کنند و برنامه‌های مشترکی اجرا کنند. این همکاری می‌تواند شامل ارائه منابع مالی و تحقیقاتی برای توسعه امکانات و برنامه‌های آموزشی با کیفیت باشد. از طرف اعضای جامعه به منظور بهبود کیفیت آموزش عالی می‌تواند برای جمع‌آوری نظرات و پیشنهادات از طرف اعضای جامعه به منظور بهبود کیفیت آموزش عالی، شهرداری و دانشگاه می‌توانند از ابزارها و برنامه‌های زیر استفاده کنند:

۱. نظرسنجی‌ها و پرسشنامه‌ها: با ایجاد نظرسنجی‌ها و پرسشنامه‌ها و انتشار آن‌ها در وبسایت‌ها، صفحات شبکه‌های اجتماعی و اپلیکیشن‌های موبایل، می‌توان از مشارکت جمعی برای بهبود کیفیت آموزش استفاده کرد. این ابزارها به شهروندان و دانشجویان امکان می‌دهند تا نظرات، انتقادات و پیشنهادات خود را در مورد آموزش ارائه دهند.

۲. گروه‌های تفکر و هم‌افزایی: ایجاد گروه‌های کوچک از اعضای جامعه، دانشگاه و شهرداری، که به صورت منظم جلساتی داشته باشند و در آن‌ها نظرات، انتقادات و پیشنهادات مطرح شوند، می‌تواند به عملکرد بهبود آموزش عالی

کمک کند. این گروه‌ها می‌توانند با همکاری شهرداری و دانشگاه، اقدام به اجرای پروژه‌ها و برنامه‌های بهبود کیفیت آموزشی کنند.

۳. ایجاد فرماندهی سازمانی: با ایجاد یک سازمان یا یک تیم مسئول برای بررسی نظرات و پیشنهادات ارائه شده توسط اعضای جامعه، امکان بررسی و اجرای این نظرات وجود دارد. این سازمان می‌تواند ارتباط و همکاری بین شهرداری، دانشگاه و اعضای جامعه را فراهم کند و پیگیری‌های لازم برای بهبود کیفیت آموزش را انجام دهد.

۴. نشریات و گزارش‌ها: ایجاد نشریات و گزارش‌های منتظم درباره وضعیت آموزش و پیشنهادات ارائه شده توسط اعضای جامعه، می‌تواند به شهروندان و دانشجویان امکان دسترسی به اطلاعات و صحبت‌های دیگران را بدهد. این طرح می‌تواند اطلاعاتی را در اختیار قرار دهد و به کمک آن، اعضای جامعه بتوانند نظرات خود را ارائه کنند و برخی از مشکلات را حل نمایند.

۵. نشست‌ها و همایش‌ها: برگزاری نشست‌ها و همایش‌ها با حضور اعضای جامعه، نمایندگان شهرداری و دانشگاه، اساتید و دانشجویان می‌تواند به همکاری آن‌ها برای بهبود کیفیت آموزش عالی کمک کند. این نشست‌ها به عنوان فرصتی برای بحث و تبادل نظر در مورد مسائل مربوط به آموزش و بهبود آن استفاده می‌شوند.

به طور کلی، همکاری شهرداری و دانشگاه با اعضای جامعه برای جمع‌آوری نظرات و پیشنهادات و ایجاد مکانیزم‌های مناسب برای ارزیابی و اجرای آن‌ها، می‌تواند راهکارهای مؤثری برای بهبود کیفیت آموزش عالی فراهم کند. برای افزایش تعامل و همکاری بین شهرداری‌ها و دانشگاه‌ها در تضمین کیفیت آموزش عالی می‌توان اقدامات زیر را انجام داد:

۱. ایجاد کمیته مشترک بین شهرداری و مراکز آموزش عالی برای شناسایی و رسیدگی به مسائل مربوطه.
 ۲. تدوین مدلی برای ایجاد شهر یادگیرنده با محوریت دانشگاه‌های کلان شهرها.
 ۳. تشویق به استفاده از ظرفیت‌های تخصصی دانشگاه برای حل مشکلات شهری.
 ۵. حمایت مالی از دانشگاه‌ها برای ارتقای کیفیت آموزشی و پژوهشی در حوزه مدیریت شهری.
 ۶. تشویق به مشارکت دانشگاه‌ها در طرح‌های شهرسازی و عمرانی.
- با اجرای این اقدامات، شهرداری‌ها و دانشگاه‌ها می‌توانند با همکاری یکدیگر کیفیت آموزش عالی را تضمین کرده و به توسعه شهرهای خود کمک کنند. برای افزایش تعامل و همکاری بین شهرداری و دانشگاه در امور تضمین کیفیت آموزش عالی، می‌توان اقدامات زیر را انجام داد:

۱. تشکیل کمیته‌های مشترک: برای بررسی و تصحیح مشکلات مشترک می‌توان کمیته‌های مشترکی تشکیل داد. این کمیته‌ها می‌توانند مسائل مربوط به کیفیت آموزش را بررسی و راهکارهایی برای بهبود موارد مشکل ارائه دهند.

۲. برگزاری نشست‌ها و کنفرانس‌ها: برگزاری نشست‌ها و کنفرانس‌ها با حضور نمایندگان از دو طرف، یعنی شهرداری و دانشگاه، به منظور مشارکت در تصمیم‌گیری‌ها و بحث و تبادل نظر در مورد تضمین کیفیت آموزش می‌تواند مفید باشد.
 ۳. ایجاد پروژه‌های مشترک: شهرداری و دانشگاه می‌توانند با تشکیل پروژه‌های مشترک در زمینه‌های آموزش و پژوهش، با همکاری و مشارکت یکدیگر، کیفیت آموزش را بهبود بخشند.
 ۴. ارتقای توانمندی مدیران آموزشی: شهرداری می‌تواند برنامه‌هایی را برای ارتقای توانمندی مدیران آموزشی در دانشگاه‌ها برنامه‌ریزی کند. این برنامه‌ها می‌توانند شامل دوره‌های آموزشی، کارگاه‌ها و نشست‌های تخصصی باشند.
 ۵. ایجاد شوراهای کمیته‌های مشترک: تشکیل شوراهای کمیته‌های مشترک با نمایندگان از دو سازمان می‌تواند برای بررسی و تصحیح مشکلات مشترک و ارتقای کیفیت آموزش مفید باشد.
 ۶. تبادل دانش و تجارب: تعامل و همکاری بین شهرداری و دانشگاه می‌تواند به اشتراک گذاری دانش و تجارب مربوط به تضمین کیفیت آموزش عالی منجر شود. برگزاری نشست‌های تخصصی و کارگاه‌ها برای این منظور می‌تواند مفید باشد.
 ۷. ایجاد پایگاه داده‌های مشترک: ایجاد پایگاه داده‌های مشترک برای جمع‌آوری و ثبت اطلاعات کیفیت آموزشی دانشگاه‌ها و نتایج برنامه‌های اجرایی شهرداری می‌تواند در ارتقای تعامل و همکاری مفید باشد.
 ۸. افزایش هماهنگی بین بخش‌ها: برای بهبود تعامل و همکاری، بخش‌های مختلف شهرداری و دانشگاه باید بهبود هماهنگی و همکاری را در موضوعات مربوط به کیفیت آموزش عالی تقویت کنند.
- با انجام این اقدامات، تعامل و همکاری بین شهرداری و دانشگاه در امور تضمین کیفیت آموزش عالی قابل افزایش خواهد بود (یونسکو، ۲۰۱۸).

نتیجه‌گیری

مدیریت شهری نقش مهمی در کیفیت آموزش عالی در ایران دارد. با توجه به اینکه شهرها متمرکز و محور فعالیت‌های آموزشی هستند، برنامه‌ریزی و مدیریت مناسب شهری می‌تواند بر کیفیت آموزش تأثیر مهمی داشته باشد. کیفیت آموزش عالی، محصولی مربوط به برون و درون سیستم دانشگاهی است و نمی‌توان بدون رویکردی همه جانبه‌نگر عاملان آن را بررسی کرد، فهمید و متعالی ساخت و می‌دانیم که برون سیستم دانشگاهی (جامعه محلی،

منطقه‌ای، ملی و جهانی) پر بعد و پیچیده است. برای فهم کیفیت آموزش عالی و تعالی بخشی به آن، یعنی توسعه خلاقیت‌های فردی و گروهی توسعه‌گر ارزش‌های والای انسانی چنین رویکردی ضروری است. تأمین زیرساخت‌های مناسب برای آموزش عالی نیز از وظایف مدیریت شهری است. مدیریت شهری می‌تواند با ایجاد فرصت‌های مناسب برای دسترسی به آموزش برای تمام افراد، عدالت و برابری در فرصت‌های آموزشی را تضمین کند. این شامل ایجاد مدارس و مراکز آموزشی در نواحی محروم و راه‌هایی برای دسترسی آسان به این مراکز است. مدیریت شهری برای بهبود کیفیت آموزش عالی باید همکاری موثری با سایر نهادها مانند وزارت آموزش و پرورش، مراکز تحقیقاتی، صنایع و بخش خصوصی انجام دهد. این همکاری‌ها می‌تواند در تأمین منابع و بهره‌وری بهتر از آنها نقش مهمی داشته باشد. با توجه به اینکه شهرها متمرکز و محور فعالیت‌های آموزشی هستند، برنامه‌ریزی و مدیریت مناسب شهری می‌تواند بر کیفیت آموزش تأثیر مهمی داشته باشد. به طور کلی می‌توان گفت که مدیریت شهری با تأمین منابع مالی، توسعه زیرساخت‌ها، تسهیل دسترسی به آموزش، همکاری با سایر نهادها و برنامه‌ریزی مناسب می‌تواند بهبود کیفیت آموزش عالی در ایران را تضمین کند. رابطه میان مدیریت شهری و کیفیت آموزش عالی به‌طور مستقیم از تأثیر مدیریت شهری بر سیستم آموزشی در یک شهر خاص ناشی می‌شود.

منابع

- بریمانی، ابوالقاسم؛ صالحی، محمد و صادقی، محمدرضا. (۱۳۹۰). بررسی عوامل موثر بر بهبود کیفیت آموزش عالی در دوره تحصیلات تکمیلی از دیدگاه دانشجویان. فصلنامه علمی پژوهشی تحقیقات مدیریت آموزشی، ۲ (۸).
- پورکریمی، مجتبی، مهنی، امید، روشندل اربطانی، طاهر. (۱۴۰۲). بررسی عوامل موثر بر کیفیت آموزش در دانشگاه فرهنگیان: پژوهشی پدیدارشناسانه. نامه آموزش عالی. دوره ۱۶، شماره ۶۱
- چابک، فخرعلی، کیهان، جواد، حسنی، محمد، سامری، مریم، فیضی، آرام. (۱۴۰۲). ارزشیابی کیفیت آموزش عالی از دیدگاه دانشجویان: مطالعه موردی دانشگاه علوم پزشکی ارومیه. تدریس پژوهی، دوره ۱۱، شماره ۱ - شماره پیاپی ۳۱
- چرخچیان، مریم (۱۳۹۸). مدیریت شهری. انتشارات دانشگاه پیام نور
- خداشناس لیمونی، علی (۱۳۹۸). درآمدی بر مدیریت شهری. ناشر: علیم نور
- خوشحال سوستانی، ابراهیم، ولیزاده، رضا، پناهی، علی. (۱۴۰۲). آینده پژوهی پارادایم مدیریت شهری پساکروناپی با تأکید بر تاب‌آوری شهری (مطالعه موردی: کلان‌شهر تهران). مطالعات جغرافیایی مناطق کوهستانی. دوره ۴، شماره ۱
- ریکی، جواد، میری، غلامرضا حافظ رضازاده، معصومه. (۱۴۰۲). مطالعه زمینه‌ای، ساماندهی مدیریت شهری از طریق مشارکت شهروندان (مورد مطالعه: شهر زاهدان). مهندسی جغرافیایی سرزمین. دوره ۷، شماره ۳ - شماره پیاپی ۱۷
- شریف‌زاده، ابوالقاسم، عبدالله‌زاده، غلامحسین. (۱۴۰۱). بررسی رضایت دانشجویان کشاورزی از کیفیت آموزشی. فصلنامه پژوهش و برنامه‌ریزی در آموزش عالی. دوره ۱۷، شماره ۳ - شماره پیاپی ۶۱
- شمس‌نیا، سید علی، محمدخانی، کامران، قورچیان، نادر قلی، محمد داودی، امیر حسین. (۱۴۰۲). تبیین عوامل مؤثر بر ارتقاء کیفیت آموزش کارکنان شبکه‌های بهداشت و درمان. دوماهنامه علمی - پژوهشی رهیافتی نو در مدیریت آموزشی، مقالات آماده انتشار، پذیرفته شده
- شه‌دادی، علی، توکلی‌نیا، جمیله. (۱۴۰۲). تبیین الگوی جاری مدیریت شهری و ارایه مدل بهینه حکمروایی شهری در جیرفت. پژوهش‌های جغرافیای برنامه‌ریزی شهری. دوره ۱۱، شماره ۲
- صالحی، محمدجواد. (۱۴۰۲). تعامل مدیریت شهری با دانشگاه‌ها و موسسات آموزش عالی و پژوهشی؛ ارائه مدل "دانش - شهر - گاه". فصلنامه پژوهش و برنامه‌ریزی در آموزش عالی، دوره ۱۶، شماره ۶۱
- علمداری، وحید، ایمانی، محمدنقی، یونسی بروجنی، جلیل، شریفی، اصغر. (۱۴۰۲). طراحی مدل شایستگی‌های عمومی و اختصاصی حوزه مدیریت شهری (مطالعه موردی: مدیران شهرداری تهران). مطالعات مدیریت شهری. مطالعات مدیریت شهری. دوره ۱۵، شماره ۵۳
- فراستخواه، مقصود. (۱۳۸۹). دانشگاه و آموزش عالی: منظرهای جهانی و مسئله‌های ایرانی. تهران: نشر نی.

فقیه حبیبی، علی و کاوسی، اسماعیل (۱۳۹۵). ارزیابی عوامل مؤثر بر ارتقای فرهنگ کیفیت در نظام دانشگاهی کشور. فصلنامه علمی- پژوهشی علوم اجتماعی دانشگاه آزاد اسلامی واحد شوشتر، ۱۰ (۴).

کاظمیان، غلامرضا، حقیقی، مجید. (۱۳۹۰). مدیریت شهری در نظام آموزش عالی ایران: ارزیابی فلسفه وجودی و الزامات

میان‌رشته‌ای. فصلنامه مطالعات میان‌رشته‌ای در علوم انسانی. دوره ۳، شماره ۲ - شماره پیاپی ۲۳

نصیری، فخرالسادات، قنبری، سیروس، اردلان، محمدرضا، کریمی، ایمان. (۱۴۰۱). تأثیر کیفیت آموزش و خدمات آن بر «تحلیل

رفتگی آموزشی» دانشجویان تحصیلات تکمیلی. فصلنامه پژوهش و برنامه ریزی در آموزش عالی. دوره ۲۱، شماره ۳ -

شماره پیاپی ۷۷

نوه ابراهیم، عبدالرحیم، کریمی، وجیهه. (۱۳۹۵). بررسی رابطه مهارت‌های سه‌گانه مدیران گروه‌های آموزشی با کیفیت

آموزشی. فصلنامه پژوهش و برنامه ریزی در آموزش عالی، دوره ۱۲، شماره ۱ - شماره پیاپی ۳۹

یمینی‌دوزی سرخابی، محمد. (۱۳۹۱). کیفیت در آموزش عالی. تهران: سازمان مطالعه و تدوین کتب علوم انسانی دانشگاه‌ها (سمت).

Ardito, L., Ferraris, A., Petruzzelli, A. M., Bresciani, S., & Del Giudice, M. (2019). The role of universities in the knowledge management of smart city projects. Technological forecasting and social change, 142, 312-321.

Arif, K. M., Khan, H. W., Abass, N., Gulzar, S., & Amjad, I. (2023). A Review of the Elements of Effective Urban Management in the Context of the State of Madinah. Qualitative Research, 23(2), 103-122.

Bastos, D., Fernández-Caballero, A., Pereira, A., & Rocha, N. P. (2022, October). Smart City Applications to Promote Citizen Participation in City Management and Governance: A Systematic Review. In Informatics (Vol. 9, No. 4, p. 89). MDPI.

Brelsford, C., Houghton, J. W., Jacob, A. P., & Nair, S. (2018). Urban management, city branding and strategic communication practices: The case of Maribor, Slovenia. Journal of Place Management and Development, 11(1), 57-77.

Britt, N., Bates, S., Anderson-Butcher, D., Edwards, R., Noteman, N., Brady, C., ... & Childs, T. M. (2023). University-assisted community schools as partners in neighborhood revitalization efforts. Children and Schools, 45(1), 35-45.

Council of Europe (2018). "Cities for Education: Best practices in Educational Policies and Strategies in Council of Europe member states". Retrieved from: <https://rm.coe.int/cities-for-education-best-practices-in-educational-policies-and-strat/1680796541>

- De Vries, P., Handford, M., & Sobral, F. (2008). "Financing strategies for urban education: Lessons from Brazil, Chile, India, and Mexico". *International Journal of Educational Development*, 28(4), 393-403.
- Eberts, R. W., & Openshaw, R. L. (1995). "Financing urban schools: What options do cities have?". *Economics of Education Review*, 14(3), 227-241.
- Goriss-Hunter, A., Archer, V., & Arvanitakis, J. (2023). Identity and intersectional responsive pedagogy in higher education: insights from two locations in regional and urban Australia. In *Inclusion, Equity, Diversity, and Social Justice in Education: A Critical Exploration of the Sustainable Development Goals* (pp. 181-196). Singapore: Springer Nature Singapore.
- Rethinking planning education for urban equality: higher education as a site for change by Neha Sami, Ruchika Lall, Geetika Anand, Shriya Anand, 2022 - Sage Journals
- Sagi, A., Gal, A., Czamanski, D., & Broitman, D. (2022). Uncovering the shape of neighborhoods: harnessing data analytics for a smart governance of urban areas. *Journal of Urban Management*, 11(2), 178-187.
- Shikary, C., & Rudra, S. (2022). Urban growth prediction for sustainable urban management using Markov chain model: A study on Purulia municipality, West Bengal, India. *Journal of the Indian Society of Remote Sensing*, 50(11), 2229-2244.
- Tsenkova, S. (2021). *Comparative perspectives on urban governance, management, and quality of life*, 1st Edition. Routledge.
- UNESCO (2016). "Education in the city: United Nations global status report 2016". Retrieved from: <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000246098>
- Urban(izing) University Strategic Planning: An Analysis of London and New York City by Jean-Paul D. Addie, 2019 - Sage Journals
- Zukin, S., & DiMaggio, P. (Eds.). (2018). *Urban life: Readings in the anthropology of the city*. John Wiley & Sons.